

**ГЛАВЕН ПРОКУРОР
НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

София, 17 XII 1998 г.

№ 527/98.V.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ТУК - По к.д. № 33/98 г.

На Вишепрокурор на

Г. Н. Р. Кандов

17.12.98

**СТАНОВИЩЕ
ОТ ГЛАВНИЯ ПРОКУРОР
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

ОТНОСНО: Искането на група народни представители за установяване на противоконституционност на разпоредби от Закона за администрацията /обн. - ДВ, бр. 130 от 1998 г./

ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Считам, че отправеното искане от 58 народни представители от XXXVIII Народно събрание за установяване противоконституционността на чл. 7, ал. 2, чл. 20, ал. 6, чл. 24, ал. 1, чл. 26, ал. 2, чл. 29, ал. 4 и 5, чл. 40, ал. 5 и чл. 61, ал. 2 от Закона за администрацията, както и за установяване на противоконституционност и несъответствие с международни договори, по които Република България е страна, на § 1 от ПЗР на същия закон, е неоснователно, освен в частта му досежно чл. 20, ал. 6 от Закона за администрацията, поради следното:

1. Относно чл. 7, ал. 2, чл. 40, ал. 5 и чл. 61, ал. 2 - посочените

2.

разпоредби уреждат структурата на общата администрация и правомощия на министъра на държавната администрация, които не противоречат на Конституцията. С чл. 7, ал. 2 се определят само минималните изисквания за структурата на съответната обща администрация, като конкретната структура следва да бъде определена с акт на съответния орган /за администрацията на Президентството - с указ на президента/. Поради това правомощието на президента по чл. 102, ал. 3, т. 5 от Конституцията не е засегнато от цитираната разпоредба. Няма нищо противоконституционно в задължението на президента да се подчинява при осъществяването на дейността си не само на Конституцията, но и на законите на страната. Чл. 40, ал. 5, доколкото може да намери приложение за дейността на секретарите на общини и кметства, е в рамките на възможността, предвидена в чл. 144 от Конституцията, със закон да се възложат контролни правомощия на централните държавни органи спрямо дейността на органите на местното самоуправление. Чл. 61, ал. 2 държи сметка за самостоятелността на органите на местното самоуправление, тъй като на същите не е възложено задължението да представят доклад пред министъра, а за тяхната дейност се представя само информация от съответния областен управител.

Следователно посочените разпоредби не противоречат на чл. 8, чл. 102, ал. 3, т. 5, чл. 105, ал. 1 и чл. 146 от Конституцията.

2. Относно § 1 от ПЗР на закона - с тази разпоредба не се създават ограничения на възможността изобщо да се работи в държавната администрация, а само да се заемат ръководни длъжности. Възможността за заемане на ръководни длъжности не е субективно право на гражданите, гарантирано от Конституцията, и не е част от правото на труд. Не се касае и за дискриминация на политическа и идейна основа, тъй като политическите убеждения на засегнатите лица /както към момента на заемането на съответните длъжности по ал. 1, т. 1 или осъществяване на сътрудничеството по ал. 1, т. 2, така и към настоящия момент/ са без значение. В случая се въвеждат изисквания по критерия професионализъм, тъй като дейността по § 1, ал. 1 е била подчинена на осъществяването на целите и функциите на тоталитарната държава, които са коренно различни и трудно съвместими със задачите на държавната администрация в едно демократично общество. Поради това при осъществяването на дейностите по § 1, ал. 1 не би могло да

3.

бъде набран професионален опит, който да е от полза за работа на ръководна длъжност в администрацията на една демократична и правова държава. Въвеждането на изисквания на основание признака професионализъм не противоречи на чл. 4, ал. 1, чл. 6 и чл. 48 от Конституцията, както и на посочените в искането разпоредби на международни договори, по които Република България е страна /в този смисъл и Решение № 1/93 г. по к.д. № 32/92 г. на Конституционния съд - обн. в ДВ, бр. 14/93 г./.

3. Относно чл. 29, ал. 4 и 5 - няма противоречие с чл. 143, ал. 2 от Конституцията, с оглед разпоредбата на чл. 29, ал. 3 от Закона. Думата "назначава" в ал. 4 очевидно има предвид кой сключва трудовия договор с определения от Министерския съвет областен управител, като решението кое лице да бъде областен управител се взема от МС /ал. 3/. Възможностите както МС /чл. 57, ал. 3 от Закона/, така и министър-председателят /чл. 29, ал. 5/ да контролират областните управители, не са несъвместими, нито втората е противоконституционна.

4. Относно чл. 24, ал. 1 и чл. 26, ал. 2 - посочените разпоредби също не противоречат на Конституцията. Семантичното съдържание на думата "заместник" е "лице, което замества титуляра при необходимост" с всички правомощия на последния. Т.е., заместникът не е отделен държавен орган в системата на държавните органи, който да има свой кръг от правомощия, различен от тези на титуляра на съответната длъжност. Същото се отнася и за заместник министър-председателя, както и за заместник-министрите. Делегиране на функции има тогава, когато един орган възлага правомощията си на друг, различен орган /и това е допустимо само когато е предвидено в съответния нормативен акт/, а не когато титулярът ги възлага на заместника си/който именно с тази цел е избран или назначен за заместник/. В противен случай би се оказало, че при възникване на трайна невъзможност за дадено лице да осъществява служебните си задължения, дейността на съответния държавен орган ще бъде блокирана, което не е смисълът на Конституцията.

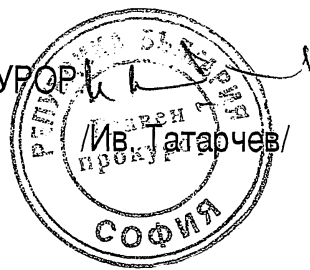
5. Относно чл. 20, ал. 6 - тази разпоредба противоречи на чл. 107 от Конституцията, но само в частта й досежно думите "по предложение на министър-председателя". Чл. 107 от Конституцията не поставя никакви ограничения спрямо предвиденото в него правомощие на Министерския съвет, вкл. и досежно процедура

4.

и лица, оправомощени да го сезират. Изводът е, че МС може да бъде сезиран от което и да било лице или да се самосезира. Предвиденото в Конституцията правомощие не може да бъде ограничавано със закон, вкл. и досежно кръга на лицата, имащи възможност да сезират съответния орган.

Поради изложеното моля да установите противоконституционност на чл. 20, ал. 6 от Закона за администрацията в частта му досежно думите "по предложение на министър-председателя", като отхвърлите искането на групата народни представители в останалата му част.

ГЛАВЕН ПРОКУРОР

ДА/